

Alexander Soderberg

Ο ανδαλουσιανός φίλος

Μετάφραση από τα σουηδικά
Δημήτρης Φωτόπουλος

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το βλέμμα της έπαιζε ανάμεσα στο καθρεφτάκι του παρμπρίζ και στο οδόστρωμα μπροστά της. Δεν είδε τη μοτοσικλέτα, τουλάχιστον όχι τη στιγμή εκείνη: Τώρα δα ήταν εκεί, έκανε μια σφήνα και μετά εξαφανίστηκε πάλι. Μπήκε στη δεξιά λωρίδα του αυτοκινητόδρομου, προσπάθησε να προφυλαχτεί ανάμεσα στα αυτοκίνητα που βραδυπορούσαν.

Εκείνος κοίταζε αδιάκοπα πίσω, προσπαθούσε να κατευθύνει την οδήγησή της από τη θέση του συνοδηγού. Δεν άκουγε τα λόγια του, μόνο τον πανικό στον τόνο της φωνής του.

Η σιλουέτα της μοτοσικλέτας φάνηκε και πάλι στο καθρεφτάκι που τρεμόπαιζε, χάθηκε, επανεμφανίστηκε – συνέχεια το ίδιο όσο έκανε ελιγμούς ανάμεσα στα αυτοκίνητα πίσω τους. Εκείνη βγήκε απότομα στην αριστερή λωρίδα, το γκάζι σανιδωμένο. Το αμάξι βρυχήθηκε στις ψηλές στροφές, είχε βάλει την πέμπτη και τελευταία ταχύτητα. Ένωθε ναυτία.

Αισθάνθηκε ένα ρεύμα αέρα στα πόδια της, οι σφαίρες θα πρέπει να είχαν βρει κάπου εκεί. Οι τρύπες δίπλα της έβγαζαν έναν διαπεραστικό ήχο που ανακατευόταν με το μουγκρητό της μηχανής, ένας βόμβος που της τρύπαγε τα σωθικά. Δεν θυμόταν για πόση ώρα οδηγούσε πριν πέσουν οι πυροβολισμοί άξαφνα, σαν ψέματα. Είχε δει πως ο οδηγός της μοτοσικλέτας φορούσε μπλε κράνος με σκούρα καλύπτρα και πως ο σκοπευτής στην πίσω θέση είχε μαύρο κράνος χωρίς καλύπτρα. Είχε συναντήσει το βλέμμα του φευγαλέα, είχε δει πόσο άδειο ήταν.

Τους είχαν πυροβολήσει από τα αριστερά, ο ήχος είχε έρθει από το πουθενά, το κροτάλισμα μιας γρήγορης ριπής. Μέσα στο αυτοκίνητο ο θόρυβος ακούστηκε σαν κάποιος να είχε βαρέσει με αλυσίδα λαμαρίνες. Την ίδια στιγμή άκουσε μια κραυγή. Δεν μπόρεσε να καταλάβει αν προερχόταν από την ίδια ή από τον άντρα δίπλα της. Του έριξε μια βιαστική ματιά. Τώρα λες κι ήταν άλλος, η νευρικότητα και ο τρόμος άστραφταν μέσα του και ανάβλυζαν σαν μίσος. Φαινόταν στο πρόσωπό του, μια ρυτίδα στο μέτωπο, ορθάνοιχτα μάτια, πού και πού σπασμοί στο ένα μάτι. Σχημάτισε έναν σύντομο αριθμό στο τηλέφωνό του, ήταν η δεύτερη φορά μετά τους πυροβολισμούς, περίμενε στο ακουστικό, το βλέμμα του καρφωμένο μπροστά, καμιά απάντηση, το έκλεισε. Η μοτοσικλέτα πλησίασε και πάλι με μεγάλη ταχύτητα, της φώναξε να πάει γρηγορότερα. Εκείνη διαισθάνθηκε πως η ταχύτητα δεν θα τους έσωζε, ούτε και οι κραυγές του. Ένωσε τη μεταλλική γεύση της φρίκης στο στόμα, ένα διάχυτο βουητό να της πυρώνει το κεφάλι. Ο πανικός είχε υπερβεί ένα όριο, δεν έτρεμε πια, αισθανόταν μόνο ένα βάρος στα μπράτσα, το βάρος που δεν σ' αφήνει να οδηγήσεις. Και, όπως ένας ακατάβλητος εχθρός, η μοτοσικλέτα ήταν και πάλι δίπλα τους. Κοίταξε κλεφτά στα αριστερά, πρόλαβε να δει το κοντόκαννο όπλο στο χέρι του σκοπευτή, καθώς το σήκωνε προς το μέρος της. Έσκυψε από ένστικτο, το όπλο ξέρασε σφαίρες, οι εκκωφαντικές εκπυροσκορήσεις αντήχησαν όταν οι βολίδες έπεσαν στη λαμαρίνα – ήχος σπασίματος όταν θρυμματίστηκε το πλαϊνό τζάμι και έριξε πάνω της μια βροχή από γυαλιά. Ήταν γερόννη κάτω με το κεφάλι στο πλάι, το γκάζι τέρμα. Το αυτοκίνητο πήγαινε μόνο του, δεν είχε ιδέα τι γινόταν μπροστά τους. Πρόλαβε να δει πως το ντουλαπάκι ήταν ανοιχτό προς το γόνατό του, πως μέσα ήταν γεμάτο γεμιστήρες, πως εκείνος κρατούσε ένα πιστόλι. Κατόπιν ένα βίαιο τράκο, λαμαρίνα πάνω σε μέταλλο. Ένας στριγκός ήχος από γδάρσιμο στη δεξιά πλευρά καθώς το αυτοκίνητο έπεφτε πάνω στην προστατευτική μπάρα.

Σπινθήρες και τριγμοί, το αυτοκίνητο ήρθε πέρα δώθε, μύριζε καμένο.

Ανασηκώθηκε, απομακρύνθηκε από τηνμπάρα, έφερε τ' αμάξι στα ίσια του και ξαναμπήκε στην ευθεία. Μια γρήγορη ματιά πίσω, η μοτοσικλέτα ήταν και πάλι κοντά, στο κατόπι τους, διαγώνια. Εκείνος ξεστόμισε μια βρισιά στα φωναχτά, έγειρε προς το μέρος της και πυροβόλησε με το πιστόλι από το παράθυρό της, τρεις συνεχόμενες πιστολιές. Οι εκπυρσοκροτήσεις από το όπλο βρόντηξαν απερίγραπτα μέσα στο αυτοκίνητο, η μοτοσικλέτα έκοψε ταχύτητα και εξαφανίστηκε.

«Πόσο έχουμε ακόμη;» τον ρώτησε.

Την κοίταξε σαν να μην κατάλαβε την ερώτηση, μετά θα πρέπει να την άκουσε σαν ηχώ μέσα του.

«Δεν ξέρω...»

Το γκάζι τέρμα, η βελόνα του κοντέρ ταλαντευόταν, το αυτοκίνητο μούγκριζε στη μεγαλύτερη ταχύτητα. Μια πεταχτή ματιά στο καθρεφτάκι.

«Ξαναέρχονται» του είπε.

Προσπάθησε να ανοίξει το παράθυρό του αλλά το τράκο στηνμπάρα είχε στραπατσάρει την πόρτα και το τζάμι είχε μπλοκάρει. Έγειρε προς το μέρος της, πήρε φόρα με το δεξί πόδι και με μια κλοτσιά έσπασε το τζάμι. Τα περισσότερα γυαλιά έπεσαν έξω. Καθάρισε όσα θραύσματα είχαν απομείνει στο παράθυρο με τη λαβή του πιστολιού, ρίχτηκε προς τα έξω και πυροβόλησε προς τη μοτοσικλέτα, που έμεινε και πάλι σε απόσταση. Εκείνη συνειδητοποίησε πόσο απελπιστική ήταν η κατάσταση τους. Τις αποφάσεις τις έπαιρνε η μοτοσικλέτα.

Ξαφνικά ησυχία, σαν κάποιος να είχε κλείσει τον ήχο. Κυλούσαν στον αυτοκινητόδρομο, τα μάτια καρφωμένα μπροστά, προσπαθούσαν να συμφιλωθούν με τον θάνατο που έμοιαζε επικείμενος. Χλωμοί, αδυνατώντας να συλλάβουν τι είχε συμβεί στη ζωή τους αυτήν ακριβώς τη στιγμή. Εκείνος έδειχνε εξαντλημένος, το κεφάλι χρεμασμένο, τα μάτια λυπημένα.

«Πες κάτι» τον προέτρεψε με δυνατή φωνή, τα δυο χέρια στο τιμόνι, το βλέμμα στον δρόμο, η ταχύτητα αναλλοίωτη.

Δεν απάντησε αμέσως, έμοιαζε να βρίσκεται βυθισμένος σε μια σκέψη. Γύρισε προς το μέρος της.

«Συγγνώμη, Σοφί».